அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ श्रीः ॥

"एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा"

ஏஷா ஶங்கரபா⁴ரதீ விஜயதே நிர்வாணஸௌக்²யப்ரதா³

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला

ஶ்ரீ ஜக³த்³கு³ரு க்³ரந்த²மாலா

॥ मनीषापञ्चकम् ॥

மனீஷா பஞ்சகம்

ஶ்ரீ வாணீவிலாஸ் பிரஸ்
ஶ்ரீரங்கம்.
1962

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तत्रैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वत्रैव समुज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

यस्तत्रास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्यशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

பதிப்புரை

ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதிகளின் அனுக்ரஹத்திஞல் அமைக்கப்பட்ட அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதியின் முக்கிய நோக்கம் ஸ்ரீ பகவத்பாதாளின் க்ரந்தங்களை அநுவாதத்துடன் பிரசுரித்து குறைந்த விலையில் எல் லோருக்கும் கிடைக்கும்படி செய்து ஆசார்யாளுடைய உபதேசங்களை எங்கும் பரவ ச்செய்வதே. இந்நோக்கத்துடன் பிரசுரிக்கப்படும் "**ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா**" வின் '**மனீஷா பஞ்சகம்**' இது.

இவை தமிழ் அநுவாதத்துடனும் விரிவுடையுடனும் யாவருக்கும் உபயோகப் படும் வகையில் ஸமிதியால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இதைப் படிப்பதன்மூலம் ஸ்ரீ பகவத்பாதாளுடைய உபதேசங்களை மனதில் பதிய வைத்து அனுபவத்தில் கைக்கொண்டு சிரேயஸ்ஸையடையக் கோருகிறேன்.

K.V. சுப்பரத்னம்,
பொதுக் காரியதரிசி,
அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி.

உ
॥ श्रीः ॥
॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ मनीषापञ्चकम् ॥

மனீஷா பஞ்சகம்

ஶ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் அருளியது.

[மனீஷா பஞ்சகம் என்ற உபதேச மொழிகள் தொகுத்த ஹாரத்தை ஒவ்வொருவரும் ஸதா தாரணம் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும் என்று பகவத்பாதாள் தீர்மானம் செய்துள்ளார் போலும். இல்லையேல், வேதத்தின் பரம தாத்பர்யமாயுள்ள

ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्या

ப்³ரஹ்ம ஸத்யம் ஜக³ன்மித்²யா

என்ற தத்வத்தை சுலபமான வழியில் ஐந்து சுலோகங்களுக்குள் அடக்கியிருக்க மாட்டார்கள். வேதாந்தத்தை மட்டும் தனியாகப் படித்து அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வருவது கடினம். ஆசார அனுஷ்டானங்களுக்கும் தத்துவ தர்சனத்துக்கும் விரோதம் உள்ளதுபோல் காணும். ஸாமான்ய மனுஷ்யனுக்குத் தோன்றக்கூடிய ஸந்தேஹம் "ஸர்வம் அத்வைத ப்ரஹ்மம் என்றபோது வர்ணாசிரம தர்மம் எதற்கு? மனிதனுக்கு மனிதன் வித்யாஸம் எப்படி இருக்க முடியும்?" என்பது. இதை நிவர்த்திக்க எண்ணி எது எந்த நிலையில் எப்படித்தோன்றும் என்பதை பகவத்பாதாள் இந்த ஐந்து சுலோகங்களில் எடுத்துக்காட்டிவிட்டார்கள்.

வர்ணாசிரம தர்மம் தேவை இல்லை என்று பகவத்பாதாள் பொதுவாக ஓரிடத்திலும் சொல்லவில்லை

वर्णाश्रमप्रतिष्ठात्रे नमः

வர்ணாஶ்ரம ப்ரதிஷ்டா²த்ரே நம:

என்று அவருடைய அஷ்டோத்தரத்தில் ஓர் நாமா காணப்படுகிறது. ஆனால் அவரே அத்வைதஸ்தாபனாசார்யர். இவ்விரண்டுக்கும் மேல் பார்வையில் விரோதம் தோன்றினாலும் தீர ஆலோசனை செய்து பார்த்தால் அவ்வித்யாஸம் மறையும். ஞானம் ஏற்படும் வரையில் வர்ணாசிரம பேதங்கள் இருக்கத்தான் இருக்கும். இருக்கத்தான் வேண்டும். ஸ்வகர்மாக்களை சரிவர செய்து சித்த சுத்தி பெற்று ஞானம் வந்ததும் இந்த வித்யாஸங்கள் தானாகவே மறைந்து போகும். இந்த ஞானிக்கு எல்லாம் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகத்தோன்றும். இந்த நிலையைத் தான் பகவத்பாதாள் இந்தச் சிறிய கிரந்தத்தில் விளக்கியுள்ளார்கள். இதனால் வர்ணாசிரம தர்மம் அவசியமில்லை என்று எல்லோருக்கும் சொல்லிவிட்டதாய் எண்ணிவிடக்கூடாது.]

(அவதாரிகை) பகவத்பாதாள் காசீ ஷேத்திரத்துக்குச் சென்ற போது அவருடைய பெருமையை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டவே கருணமூர்த்தியான விசுவநாதர் சண்டாள வேஷம் பூண்டு இந்த லீலையை செய்துள்ளார். பகவத் பாதாள் முன்பு சண்டாள ரூபத்துடன் தோன்றினர். அவர் வேஷத்தைக் கண்ட பகவத்பாதாள் “விலகிச் செல்” என்றார். இது கேட்டு சண்டாள வேஷம் தரித்திருக்கும் பரமசிவன் கூறுகிறார்: -

अन्नमयादन्नमयं अथवा चैतन्यमेव चैतन्यात् ।
यतिवर दूरीकर्तुं वाञ्छसि किं ब्रूहि गच्छ गच्छेति ॥

அன்னமயாத^{3}ன்னமயம் அத^{2}வா சைதன்யமேவ சைதன்யாத் ।
யதிவர தூ^{3}ரீகர்தும் வாஞ்ச^{2}ஸி கிம் ப்^{3}ரூஹி க^{3}ச்ச^2 க^{3}ச்சே^{2}தி ॥

यतिवर **யதிவர**	=	சிறந்த ஸந்யாஸியே,
अन्नमयात् **அன்னமயாத்**	=	அன்னத்திலிருந்து உண்டான சரீரத்திலிருந்து,
अन्नमयं **அன்னமயம்**	=	அன்னத்திலிருந்து உண்டான சரீரத்தையா?
अथवा **அத^{2}வா**	=	அல்லது,
चैतन्यात् **சைதன்யாத்**	=	சைதன்யத்திலிருந்து,
चैतन्यमेव **சைதன்யமேவ**	=	சைதன்யத்தைத்தானா?
किं **கிம்**	=	எதை,
गच्छ गच्छ **க^{3}ச்ச^2 க^{3}ச்ச^2**	=	போ போ,
इति **இதி**	=	என்று,
दूरीकर्तुं **தூ^{3}ரீகர்தும்**	=	தூரத்தில் விலக்குவதற்கு,
वाञ्छसि **வாஞ்ச^{2}ஸி**	=	விரும்புகிறாய்,
ब्रूहि **ப்^{3}ரூஹி**	=	சொல்.

ஒரு சரீரத்திலிருந்து மற்றோர் சரீரத்தை விலகிப் போகச் சொல்கிறாயா? அல்லது சைதன்யத்திலிருந்து சைதன்யத்தை விலகச்சொல்கிறாயா? என்று கேட்கிறார். விசாரித்துப் பார்த்தால் இரண்டும் தப்பு. இரண்டு சரீரங்களுக்கும் அன்னம்தான் காரணம். சரீரம் அன்ன ரஸமயம் என்று தைத்திரீய உபநிஷத் கூறுகிறது. ஒரே காரணத்திலிருந்து உண்டான இரு வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு ஸ்வபாவமுள்ளதாக எவ்விதம் இருக்கமுடியும்? இங்கு சரீரம் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டது. பிரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஒரே ப்ரகிருதி காரணமாயிருப்பதால் எல்லாம் மாயிகம் என்பதையும் மறைமுகமாகக் காட்டுகிறார். **"ப்ரகிருதி எட்டு விதம்" (भिन्ना प्रकृतिरष्टधा) (பி⁴ன்னா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா⁴)** என்று கீதையில் கூறியிருப்பது ஒரே மூலப்ரகிருதியின் அவஸ்தா பேதங்கள்தான். சைதன்யத்தையும் விலகச்சொல்ல முடியாது. அது ஒன்று. எங்கும் நிறைந்தது. இரண்டு சைதன்யம் கிடையாது. வியாபகமான வஸ்துவை எப்படி விலகச்சொல்ல முடியும்.? ஆகாசத்தை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குப் போகச்செய்ய முடியுமா? ஆகவே இரண்டுவிதத்திலும் நீ கூறும் வார்த்தை பொருத்த மாக இல்லை. இரண்டு சரீரங்களும் ஒரே அன்னத்திலிருந்து ஏற்பட்டவை. இரண்டி லும் உள்ள சைதன்யம் ஒன்றே. இவ்விதம் இருக்க ஒருவர் மற்றவரை நிந்திப்பது உசிதம் அல்ல என்றார் சண்டாள வேஷதாரியான பரமசிவன்.

(அவதாரிகை) சைதன்ய ஸ்வரூபத்தில் வேற்றுமை இல்லை என்பதை விளக்கிக் காட்டுகிறார்: -

प्रत्यग्वस्तुनि निस्तरङ्गसहजानन्दावबोधाम्बुधौ
विप्रोयं श्वपचोऽयमित्यपि महान् कोऽयं विभेद भ्रमः ।
किं गङ्गाम्बुनि बिम्बितेऽम्बरमणौ चाण्डालवीथीपयः-
पूरे वाऽन्तरमस्ति काञ्चनघटीमृत्कुम्भयोर्वाऽम्बरे ॥

ப்ரத்யக்³வஸ்துனி நிஸ்தரங்க³ஸஹஜானந்தா³வபோ³தா⁴ம்பு³தௌ⁴
விப்ரோயம் ஶ்வபசோ(அ)யமித்யபி மஹான் கோ(அ)யம் விபே⁴த³ ப்⁴ரமః ।
கிம் க³ங்கா³ம்பு³னி பி³ம்பி³தே(அ)ம்ப³ரமணௌ சாண்டா³லவீதீ²பயः-
பூரே வா(அ)ந்தரமஸ்தி காஞ்சனக⁴டீம்ருத்கும்ப⁴யோர்வா(அ)ம்ப³ரே ॥

निस्तरङ्ग **நிஸ்தரங்க³**	=	அலையில்லாத,
सहज **ஸஹஜ**	=	ஸ்வபாவஸித்தமான,
आनन्दावबोधाम्बुधौ **ஆனந்தா³வபோ³தா⁴ம்பு³தௌ⁴**	=	ஆனந்த ஞானக்கடல் ரூபமான,
प्रत्यग्वस्तुनि **ப்ரத்யக்³வஸ்துனி**	=	ஆத்மவஸ்துவில்,

अयं	=	இவன்,
அயம்		
विप्रः	=	அந்தணன்,
விப்ரஃ		
अयं श्वपचः	=	இவன் நாய் மாம்ஸம் தின்பவன்,
அயம் ஶ்வபசஃ		
इति	=	என்று,
இதி		
अयं	=	இது,
அயம்		
कः	=	என்ன,
கஃ		
महान्	=	பெரிய,
மஹான்		
विभेद भ्रमः	=	வேற்றுமை பிராந்தி (வேற்றுமை அறிவு ஏற்படவே
விபே⁴த³ ப்⁴ரமஃ		இடமில்லையே),
गङ्गाम्बुनि	=	கங்கா ஜலத்திலும்,
க³ங்கா³ம்பு³னி		
चाण्डालवीथीपयःपूरे	=	சேரியிலுள்ள நீர்க்குட்டையிலும்,
சாண்டா³லவீதீ²பயஃபூரே		
बिम्बिते	=	பிரதிபிம்பித்த,
பி³ம்பி³தே		
अम्बरमणौ वा	=	சூரியனிடத்திலோ,
அம்ப³ரமணௌ வா		
काञ्चनघटीमृत्कुम्भयोः	=	தங்கக் குடம், மண் குடங்களின்,
காஞ்சனக⁴டீம்ருத்கும்ப⁴யோ:		
अम्बरे वा	=	ஆகாசத்திலோ,
அம்ப³ரே வா		
अन्तरं	=	வேற்றுமை,
அந்தரம்		
किं अस्ति	=	இருக்கிறதா?.
கிம் அஸ்தி		

ஆத்மா ஸத்ரூபம், எப்பொழுதும் எங்கும் எல்லாமாகவுமிருப்பது. தேஹாதிகளோ அஸத்து, அதாவது பொய்யானது. ஆத்மா ஞானஸ்வரூபம், அவை ஜடம். ஆத்மா ஆனந்தரூபம், அவை துக்கரூபம். ஆத்மாவுக்கும் தேஹாதிகளுக்கும் இவ்வாறு நேர் எதிரிடையான ஸ்வபாவமிருப்பதால் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான

ஆத்மா தேஹாதிகளைவிட விலக்ஷணமானது. இந்த ஆத்ம ஸ்வபாவத்திற்கு அழிவோ, மாறுபாடோ, அசைவோ ஒருக்காலும் கிடையாது. ஸச்சிதானந்தம் என்பது ஆத்மஸ்வரூபமே தவிற ஆத்மாவின் தர்மம் அல்ல. இந்த ஆத்மா ஒன்றே. இவ் விதமான ஆத்மாவில் பிராஹ்மணன், சண்டாளன் என்ற வேற்றுமை எப்படி உண்டா கும்?

பசுவின் பால் சுத்தமாயிருந்தாலும், அதைத் தோலில் வைத்தால் அசுத்தமா வதுபோல ஆத்மா ஸச்சிதானந்த ரூபமாயிருந்தாலும் சரீர ஸம்பந்தத்தால் தோஷம் ஏற்படலாமோவெனில், அதற்குப் பதில் கூறுகிறுர். ஆகாயத்தில் உள்ள ஒரே சூரியன் கங்காஜலத்திலும் தோன்றுகிறுன் சேரியிலுள்ள நீர்க் குட்டையிலும் தோன்றுகிறுன். இதனுல் சூரியனிடம் வேற்றுமையோ, தோஷமோ ஏதாவது ஏற்படுமா? தங்கக் குடத் திலுள்ள ஆகாசத்திற்கும் மண் குடத்திலுள்ள ஆகாசத்திற்கும் ஏதாவது வேற்றுமை உண்டா? ஒரே சூரியனைப் பலவாகக் காட்டும் நீருக்கும், ஆகாசத்தை வெவ்வேறுகக் காட்டும் குடத்திற்கும் உபாதி என்று பெயர். உபாதியில் பேதம், குணம், தோஷம் எல்லாம் இருக்கலாம். இந்த உபாதி தர்மங்கள் உபஹிதமான வஸ்துவில் சேராது. ஜலத்திலுள்ள தோஷமோ, குணமோ சூரியனுக்குக் கிடையாது. குடம் வெவ்வேறு யிருந்தாலும் அதில் தோன்றும் ஆகாசத்திற்கு வேற்றுமை கிடையாது. இதுபோல் ஒரே ஆத்மா பல சரீரங்களில் தோன்றினுலும் சரீரங்களிலுள்ள வேற்றுமையோ, தோஷமோ ஆத்மாவிற்குக் கிடையாது. பால், தோல் இரண்டும் உண்மைப் பொருள். தோலினுல் பாலுக்குத் தோஷம் ஏற்படலாம். ஆத்மா உண்மை, தேஹம் பொய். பொய்யான தேஹத்தில் தோன்றுவதால் உண்மையான ஆத்மாவிற்கு எப்படி தோஷம் ஏற்படும்? ஆகவே எல்லா சரீரங்களிலும் ஒரே ஆத்மா தோன்றும்பொழுது எப்படி விலகிப்போகும்படி சொல்லலாம் என்று கேட்டார் விசுவநாதர்.

இவ்வாறு சண்டாள வேஷத்துடன் வந்த பரமேசுவரரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஆத்மானந்த நிலையை யடைந்தும் விக்ஷேபத்தால் அதில் நிலைத்து நிற்க முடியாமல் இருக்கும் உத்தமாதிகாரிகளுக்கு ஆத்மானந்தம் நிலைபெறும் பொருட்டு ஐந்து சுலோகங்களால் அனுபவத்தை வெளியிடுகிறுர். இதில் முதல் சுலோகத்தில் **(ब्रह्म सत्यं) ப்³ரஹ்ம ஸத்யம்** ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்மைப்பொருள் என்பதையும் 2 வது சுலோகத்தில் **(जगन्मिथ्या) ஜக³ன்மித்²யா** உலகம் பொய் என்பதையும் 3 வது சுலோகத்தில் ஞானுனுபவ ஸாதனமான வாஸனுக்ஷய மனோநாசங்களையும் ஞான ப்பயனுன கர்ம நாசத்தையும் 4 - வது சுலோகத்தில் ஸம்ப்ரஜ்ஞாத ஸமாதியையும் 5 - வது சுலோகத்தில் அஸம்ப்ரஜ்ஞாத ஸமாதியையும் காட்டுகிறுர்.

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु स्फुटतरा या संविदुज्जृम्भते
या ब्रह्मादिपिपीलिकान्ततनुषु प्रोता जगत्साक्षिणी ।
सैवाहं न च दृश्यवस्त्विति दृढप्रज्ञापि यस्यास्ति चेत्
चाण्डालोऽस्तु स तु द्विजोऽस्तु गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥ १ ॥

ஜாக்³ரத் ஸ்வப்ன ஸுஷுப்திஷு ஸ்பு²டதரா யா ஸம்வித³ஜ்ஜ்ரும்ப⁴தே
யா ப்³ரஹ்மாதி³ பிபீலிகாந்ததனுஷு ப்ரோதா ஜக³த்ஸாக்ஷிணீ ।
ஸைவாஹம் ந ச த்³ருஶ்யவஸ்த்விதி த்³ருட⁴ப்ரஜ்ஞாபி யஸ்யாஸ்தி சேத்
சாண்டா³லோ(அ)ஸ்து ஸ து த்³விஜோ(அ)ஸ்து கு³ருரித்யேஷா மனீஷா மம ॥1॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु = நனவு, கனவு, தூக்கம் இம் மூன்று நிலைகளிலும்,
ஜாக்³ரத் ஸ்வப்ன ஸுஷுப்திஷு

या संवित् = எந்த சைதன்யம்,
யா ஸம்வித்

स्फुटतरा = மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறதோ,
ஸ்பு²டதரா

जगत्साक्षिणी = உலகை நேரில் காண்கிற,
ஜக³த்ஸாக்ஷிணீ

या = எது,
யா

ब्रह्मादिपिपीलिकान्ततनुषु = ப்ரஹ்மா முதல் எறும்பு வரை உள்ள
ப்³ரஹ்மாதி³ பிபீலிகாந்ததனுஷு பிராணிகளின் சரீரங்களில்,

प्रोता = ஊடுருவியிருக்கிறதோ,
ப்ரோதா

सैव = அதுதான்,
ஸைவ

अहं = நான்,
அஹம்

दृश्यवस्तु = அறியப்படும் வஸ்து,
த்³ருஶ்யவஸ்து

न च = (நான்) அல்ல,
ந ச

इति = என்று,
இதி

यस्य = எவன் ஒருவனுக்கு,
யஸ்ய

दृढप्रज्ञा = உறுதியான அறிவு,
த்³ருட⁴ப்ரஜ்ஞா

अस्ति चेत् = இருக்குமானால்,
அஸ்தி சேத்

सः = அவன்,
ஸ:

चाण्डालोऽस्तु **சாண்டா³லோ(அ)ஸ்து**	=	சண்டாளனுக இருக்கட்டும்,
तु **து**	=	அல்லது,
द्विजोऽस्तु **த்³விஜோ(அ)ஸ்து**	=	பிராமணனுயிருக்கட்டும்,
गुरु: **கு³ரு:**	=	அவன் குரு,
इति एषा **இதி ஏஷா**	=	என்ற இது,
मम **மம**	=	என்னுடைய,
मनीषा **மனீஷா**	=	எண்ணம்.

கண், காது முதலான ஞானேந்திரியங்கள், மனம் இவைகளால் ரூபம் முத லான ஸ்தூல விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளும் நிலைக்கு 'ஜாக்ரத்' என்று பெயர். வெளிப்புலன்கள் அடங்கி, வெளிப் மனமும் வெளிச்செல்ல முடியாமல் உள்ளேயே இருந்துகொண்டு வாஸனுமயமான ஸூக்ஷ்ம பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் நிலைக்கு ஸ்வப்னம் என்று பெயர். இந்த மனமும் அக்ஞானத்தில் லயத்தை அடைந்த நிலைக்கு ஸுஷுப்தி என்று பெயர். இவைகளில் ஜாக்ரதவஸ்தையில் இந்திரியங்களும் மனமும் அறிவதாகவும், ஸ்வப்னத்தில் மனம் மட்டும் அறிவதாகவும் ஸுஷுப்தி யில் ஒன்றும் தெரியவில்லை என்றும் நாம் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறோம். இதற்குக் காரணம் தேஹம், இந்திரியம், மனம் முதலானவைகளைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், இவைகளையே ஆத்மாவாக நினைப்பதுதான். இது தவறு. இந்திரியங்களுக்கும் மனத்திற்கும் இயற்கையில் பிரகாசம் கிடையாது. அவை ஜடம். அவைகளுக்கு பிரகாசத்தைக் கொடுப்பது ஆத்ம சைதன்யம். இது இந்திரியங்கள் மூலம் பிரகாசிக்கிறது. ஸ்வப்னத்தில் மனமே அறியப்படும் விஷயங் களாக இருப்பதால் அங்கும் அறிவு ஆத்ம சைதன்யத்தால்தான். ஸுஷுப்தியில் இவைகள் ஒன்றும் இல்லாதபடியால் அங்கு ஏற்படும் அஞ்ஞானம், ஆனந்தம் இவை களின் அநுபவம் ஆத்ம சைதன்யத்தால் தான். வெவ்வேறான அவஸ்தைகள் மாறி மாறி வந்தாலும், மூன்றிலும் ஒரே சைதன்யம்தான், தானும் பிரகாசித்துக் கொண்டு மற்றவைகளையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது. இது போல் இந்த சரீரம்போய் மற்றோர் சரீரம் வந்தாலும் ஆத்மா ஒன்றுதான். சரீரம்தான் வெவ்வேறு. இதனுல் ஆத்மா சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறு என்பதைக் காட்டினுர். இது மட்டும் அல்ல, உலகிலு ள்ள எல்லா பிராணிகளிடமும் ஒரே ஆத்மாதான் விளங்குகிறுர். சேதன பிரபஞ்ச த்தை மட்டும் அல்ல. எல்லா ஜடவர்க்கங்களையும் காட்டுகிறவர் அந்த ஆத்மாதான். இதனுல் சரீர விலக்ஷணமான ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம், அது ஞானஸ்வரூபம் என்று உபதேசித்தார்.

ஞானஸ்வரூபமான இந்த ஆத்மாவே நான். என்னுல் அறியப்படும் தேஹாதிகள் நான் அல்ல என்ற ஞானம் எவனிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறதோ அவனை எந்த ஜாதியாக உலகத்தோர் கூறினுலும் அவன் குரு என்பதுஎன் எண்ணம். இந்த ஞானம் நிலைபெற்றிராவிட்டால் சிலசமயம் தேஹாதிகளையும் நான் என்று எண்ண ஆரம்பித்துவிடுவான். அப்படியில்லாமல் வெகுகாலம் வேதாந்த சிரவணுதிகள் செய்து எப்பொழுதும் பரதத்வத்தைப்பற்றியே சிந்தனை செய்து வந்தால், அந்த அப்யாஸ பலத்தால் கண்முன் காணும் குடம்போல் ஆத்ம தத்வம் தானுகவே விளங்கி நிலைத்து நிற்கும். பல ஜன்மாக்களில் உள்ள பழக்கத்தால் யௌவன வயது வந்ததும் தானுகவே காம உணர்ச்சி தோன்றுவது போல் அப்யாஸ பலத்தால் ஆத்ம தத்வம் தானுகவே விளங்கும். அப்யாஸ பலத்தால்தானே மாரீசன் எங்கும் ராமனின் உருவத்தைக் கண்டான். இதுதான் உறுதியான ஞானம் என்பது. இந்த ஞானம் உள்ளவனுக்கு பிராரப்த கர்மாவினுல் வந்த சரீரத்தில் நான் என்ற எண்ணமோ, அபிமானமோ சிறிதும் இல்லாததாலும், ஜாதி, குலம் முதலிய தர்மங்கள் அற்ற நித்ய சுத்தமான ப்ரஹ்மத்தையே தன் ஸ்வரூபமாகப் பார்ப்பதாலும் சரீரத்தால் ஏற்பட்ட உயர்வு தாழ்வுகள் அவனுக்குக் கிடையாது. உலகில் அவனே பெரியவன். அவன் அடைந்திருக்கும் நிலையை மற்றவர்கள் அடைவதற்கு அவன் வழிகாட்டியாகிறுன். **(1)**

(**அவதாரிகை**) முதல் சுலோகத்தில் சைதன்யம் ஒன்றுதான் என்று கூறுவதன்முகமாக ஜீவனும் பிரஹ்மமும் ஒன்றே என்பதைக் கூறினுர். இங்கு ஓர் ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது. உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஹ்மத்தை ஜகத்காரணமாக (படைத்துக் காப்பாற்றி அழிப்பதாக)க் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஜீவனுக்கோ இந்த சக்தி இல்லை. ஆகவே இரண்டும் வெவ்வேறுக இருக்க முடியுமே தவிற எப்படி ஒன்றுக முடியும் என்று. இதற்கு ஸமாதானம் கூறுகிறுர்: -

ब्रह्मैवाहमिदं जगच्च सकलं चिन्मात्रविस्तारितं
सर्वं चैतदविद्यया त्रिगुणयाऽसेशं मया कल्पितम् ।
इत्थं यस्य दृढा मतिः सुखतरे नित्ये परे निर्मले
चाण्डालोऽस्तु स तु द्विजोऽस्तु गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥ २ ॥

ப்³ரஹ்மைவாஹமித³ம் ஜக³ச்ச ஸகலம் சின்மாத்ரவிஸ்தாரிதம்
ஸர்வம் சைதத³வித்³யயா த்ரிகு³ணயா(அ)ஸேஶம் மயா கல்பிதம் ।
இத்த²ம் யஸ்ய த்³ருடா⁴ மதிঃ ஸுக²தரே நித்யே பரே நிர்மலே
சாண்டா³லோ(அ)ஸ்து ஸ து த்³விஜோ(அ)ஸ்து கு³ருரித்யேஷா மனீஷா மம ॥2॥

अहं	=	நான்,
அஹம்		
ब्रह्मव	=	ப்ரஹ்மமே,
ப்³ரஹ்மவ		

इदं **இத3ம்**	=	இந்த,
जगच्च सकलं **ஜக3ச்ச ஸகலம்**	=	உலகம் எல்லாம்,
चिन्मात्रविस्तारितं **சின்மாத்ரவிஸ்தாரிதம்**	=	கேவல ஞானவடிவமான ப்ரஹ்மத்தில் விரிவை அடைந்திருக்கிறது,
त्रिगुणया **த்ரிகு3ணயா**	=	ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக்குண வடிவமான,
अविद्यया **அவித்3யயா**	=	அவித்யை என்னும் ஸாதனம் கொண்டு,
सेशं **ஸேஶம்**	=	ஈசுவரனுடன் கூடிய,
एतत् **ஏதத்**	=	இது,
सर्वं च **ஸர்வம் ச**	=	எல்லாம்,
मया **மயா**	=	என்னால்,
कल्पितम् **கல்பிதம்**	=	ஆரோபம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது,
इत्थं **இத்த2ம்**	=	இவ்வாறு,
यस्य **யஸ்ய**	=	எவனுக்கு,
सुखतरे **ஸுக2தரே**	=	நிரதிசய ஆனந்த ஸ்வரூபமாயும்,
नित्ये **நித்யே**	=	அழிவற்றதாயும்,
निर्मले **நிர்மலே**	=	தோஷமற்றதாயும் உள்ள,
परे **பரே**	=	பரப்ரஹ்மத்தில்,
दृढा मतिः **த்3ருடா4 மதிஃ**	=	திடமான புத்தி இருக்கிறதோ,
सः **ஸ:**	=	அவன்,

चाण्डालोऽस्तु **சாண்டா³லோ(அ)ஸ்து**	=	சண்டாளனுக இருக்கட்டும்,
तु **து**	=	அல்லது,
द्विजोऽस्तु **த்³விஜோ(அ)ஸ்து**	=	பிராமணனுக இருக்கட்டும் (அவன்),
गुरु: **கு³ரு:**	=	குரு,
इति **இதி**	=	என்ற,
एषा **ஏஷா**	=	இது,
मम **மம**	=	என்னுடைய,
मनीषा **மனீஷா**	=	அபிப்பிராயம்.

ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்மையான வஸ்து. அது சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபம். அதில் பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது. இது கிளிஞ்சல் என்ற உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாதவன் ப்ராந்தியால் அதை வெள்ளியாகப் பார்க்கிறுன். உண்மையில் வெள்ளி அங்கு இல்லை. இருப்பது கிளிஞ்சல் தான். கிளிஞ்சல் அதிஷ்டானம், வெள்ளி ஆரோபிதம். அது பொய். இதுபோலவே அதிஷ்டானமான ப்ரஹ்மத்தில் பிரபஞ்சம் ஆரோபிதம். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் பிரபஞ்சம் வேறுக இருக்கும் பொருள் அல்ல. உண்மைப் பொருள் மறைந்து பொய்யான பிரபஞ்சம் தோன்றுவதற்குக் காரணம் முக்குண வடிவமான மாயை தான். 'ஈசுவரன் ஜகத் காரண வஸ்து. ஜீவன் அப்படியில்லையே. இரண்டும் எவ்விதம் ஒன்றுகும்' என்ற கேள்விக்கு பதில் இதுதான். ஜீவனும் ஜகத் காரணம்தான். ஜீவன்தான் தன் அவித் யையால் ஈசுவரன் முதல் எல்லாவற்றையும் கல்பிக்கிறுன். அக்ஞானிதான் உலகைக் காண்கிறுன். ப்ரஹ்மம் சரீரத்திற்குள் புகுந்து ஜீவஸ்வரூபமாக ஆகி உலகை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறது என்று உபநிஷத்து கூறுகிறது. உண்மையில் விசாரித் துப் பார்த்தோமானுல் உலகம் பொய்யாக இருக்கும்பொழுது அதை ஈச்வரன் ஸிருஷ்டி செய்கிறுன் என்பதும் பொய்தான். இந்த கல்பித தர்மங்களை எல்லாம் நீக்கிவிட்டோமானுல் ப்ரஹ்மம் சுத்த சைதன்யமாகத்தான் விளங்கும். அதுபோலவே ஜீவஸ்வரூபத்திலும் ஆரோபித தர்மங்களை அகற்றிவிட்டால் அதுவும் சுத்த சைதன்யம் தான். ஆகவே ஒரே லக்ஷணம் இருக்கிற படியால் இரண்டும் ஒன்றே. ப்ரஹ்மமே தான் ஜீவனுக ஆகி மறுபடியும் ஞானத்தால் ப்ரஹ்மமாகிறுன். எவன் பொய்யான உலகத்தையும் தேஹாதிகளையும் விட்டு பிறப்பு, இறப்பு அற்றதும் ஆனந்த ஸ்வரூபமும், மாயை, பிரபஞ்சம் இவைகளின் ஸம்பந்தமில்லாததும் எல்லாவற்றிற்கும் மேல் பட்டதுமான ப்ரஹ்மத்தில் மனதைச்செலுத்தி அதையே

தன் ஸ்வரூபமாக உறுதியுடன் காண்கிறானோ, அவன் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே. அவன் சரீரம் எந்த ஜாதியாயிருந்தாலும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாக விளங்கும் அவன் குரு என்பது எனது அபிப்பிராயம். (2)

(அவதாரிகை) ப்ரஹ்மம் ஸத்யம், உலகம் பொய், ஜீவனே ப்ரஹ்மம் என்ற விஷயம் இரு சுலோகங்களில் கூறப்பட்டது. இந்த ப்ரஹ்மஞானானுபவத்திற்கு ஸாதனங்களான வாஸனாக்ஷய மனோ நாசங்களையும், ஞானத்தின் பலனான கர்ம நாசத்தையும் கூறுகிறார்: -

शश्वन्नश्वरमेव विश्वमखिलं निश्चित्य वाचा गुरोः
नित्यं ब्रह्म निरन्तरं विमृशतां निर्व्याजशान्तात्मनाम् ।
भूतं भावि च दुष्कृतं प्रदहतां संविन्मये पावके
प्रारब्धाय समर्पितं स्ववपुरित्येषा मनीषा मम ॥ ३ ॥

ஶஶ்வன்னஶ்வரமேவ விஶ்வமகி2லம் நிஶ்சித்ய வாசா கு3ரோஃ
நித்யம் ப்3ரஹ்ம நிரந்தரம் விம்ருஶதாம் நிர்வ்யாஜஶாந்தாத்மனாம் ।
பூ4தம் பா4வி ச து3ஷ்க்ருதம் ப்ரத3ஹதாம் ஸம்வின்மயே பாவகே
ப்ராரப்3தா4ய ஸமர்பிதம் ஸ்வவபுரித்யேஷா மனீஷா மம ॥ 3 ॥

अखिलं विश्वं = உலகம் எல்லாம்,
அகி2லம் விஶ்வம்

शश्वत् = அடிக்கடி,
ஶஶ்வத்

नश्वरमेव = அழியக்கூடியதுதான் (என்பதை),
நஶ்வரமேவ

गुरोः वाचा = குருவின் உபதேசத்தால்,
கு3ரோஃ வாசா

निश्चित्य = தீர்மானித்து,
நிஶ்சித்ய

नित्यं = அழிவற்றதான,
நித்யம்

ब्रह्म = ப்ரஹ்மத்தை,
ப்3ரஹ்ம

निरन्तरं = இடைவிடாமல்,
நிரந்தரம்

विमृशतां = தியானிப்பவர்களும்,
விம்ருஶதாம்

निर्व्याजशान्तात्मनाम् = கபடமில்லாத அடங்கிய மனம் உள்ளவர்களும்,
நிர்வ்யாஜஶாந்தாத்மனாம்

भूतं = ஸஞ்சிதமாயும்,
பூ4தம்

भावि च = ஆகாமியாயுமுள்ள,
பா4வி ச

दुष्कृतं = பாபத்தை,
து3ஷ்க்ருதம்

संविन्मये = ஞானமயமான,
ஸம்வின்மயே

पावके = அக்னியில்,
பாவகே

प्रदहतां = பொசுக்குகின்றவர்களுமான ஞானிகளுடைய,
ப்ரத3ஹதாம்

स्ववपुः = தன் சரீரம்,
ஸ்வவபு:

प्रारब्धाय = பிராரப்தானுபவத்திற்காக,
ப்ராரப்3தா4ய

समर्पितं = கொடுக்கப்பட்டதாக ஆகிறது,
ஸமர்பிதம்

इति = என்ற,
இதி

एषा = இது,
ஏஷா

मम = என்னுடைய,
மம

मनीषा = அபிப்பிராயம்.
மனீஷா

ஸ்ரீ ஸத்குருவினிடம் உபநிஷத் வாக்யார்த்தத்தை விசாரம் செய்து குருவினுடைய உபதேசத்தால் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிற மற்றவை எல்லாம் அழியக்கூடியது. உத்பத்தியுள்ளது. ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் அழியாதது, உத்பத்தி இல்லாதது என்பதைத் தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுமட்டும் அல்ல. பிரபஞ்சம் பொய், ப்ரஹ்மம் ஸத்யம் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை உபநிஷத்தில் கூறியுள்ளபடி நானே ப்ரஹ்மம் என்று இடைவிடாமல் தியானம் செய்யவேண்டும். இதைத்தான் பகவத்பாதாள் ப்ரஹ்மானுசிந்தனத்தில்

ब्रह्मैवाहं न संसारी मुक्तोहमिति भावयेत्

(ப்³ரஹ்மைவாஹம் ந ஸம்ஸாரீ முக்தோஹமிதி பாவயேத்)

என்று கூறியுள்ளார்.

இந்த ப்ரஹ்ம பாவனை உறுதிப்படுவதற்கு உபாயம் கூறுகிறார் - 'நிர்வ்யாஜ ஶாந்தாத்மனும்' என்று. ஒன்று வாஸனாக்ஷயம், மற்றொன்று மனோநாசம். அநேக ஜன்மாக்களில் உள்ள பழக்கத்தால் டம்பம், கர்வம் முதலான அசுப வாஸனைகள் மனதில் ஏறியிருக்கின்றன. இந்த வாஸனை மனதில் இருப்பதால்தான் நமக்கு திடீரென்று கோபம், கர்வம், டம்பம் முதலானவை ஏற்படுகின்றன. இந்த வாஸனை ஒழிந்தால்தான் ப்ரஹ்மபாவனை நிலைக்கும். இந்த வாஸனையை ஒழிப்பது எப்படி? விவேகத்தால் சுபவாஸனை மனதில் திடப்படவேண்டும். அப்பொழுது டம்பம் முதலியவை ஏற்படாது. அடுத்தது மனோநாசம். தீபத்தில் ஜ்வாலை தொடர்ந்து ஒன்றன்பின் ஒன்று இடைவிடாமல் இருப்பதுபோல் அந்தக்கரணத்திலும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஏதாவது விருத்திகள் (எண்ணங்கள்) ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன. ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை எண்ணிக் கொண்டிருப்பதால்தான் அந்தக்கரணத்திற்கு மனம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த எண்ணங்கள் அடிக்கடி ஏற்படுவதால்தான் வாசனை உறுதிப்படுகிறது. வாஸனை உறுதிப்பட்டால் மேலும் மேலும் எண்ணங்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும். ஆகையால் மனதில் விருத்திகள் ஏற்படாதபடி நிக்ரஹம் செய்யவேண்டும். விருத்திகள் ஏற்படாமல் மனம் அடங்குவதுதான் இங்கு மனோநாசம் என்று கூறப்படுகிறது. இதனால் வாஸனைக்கும் பலம் குறைந்து அழிந்து விடும். வாஸனாக்ஷயமும் விருத்தி நாசமும் ஏற்பட ஏற்பட ப்ரஹ்மபாவனை ஸ்திரப்படும். ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும்.

இவ்வாறு தத்வஞானத்தின் ஸாதனங்களைக் கூறிவிட்டு ஞானத்தின் பலனைக் கூறுகிறார். முன்னால் பல பிறவிகளிலும், இந்த ஜன்மாவில் ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பும் செய்யப்பட்ட கர்மாக்கள், இதுவரையில் பலனைக் கொடுக்காதவை ஸஞ்சிதம் எனப்படும். ஞானம் ஏற்பட்டபின் அவன் சரீரம் செய்யும் கர்மாவுக்கு ஆகாமி என்றுபெயர். இந்த இருவித கர்மாக்களும் ஞானத்தால் அழிந்துபோய் விடுகின்றன. ஸஞ்சித கர்மாக்களின் மத்தியில் ஞானம் ஏற்பட்ட இந்த சரீரத்தைக்கொடுத்து பலனைக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் கர்மாவிற்கு 'ப்rராரப்தம்' என்று பெயர். அது மட்டும் அனுபவித்தபின் நீங்கிவிடுகிறது.

ஸந்தேஹம்: - கர்மபலனை அனுபவிக்காதவரையில் கர்மா நிவிருத்தியாகாது என்று ஸ்மிருதிகள் கூறும்பொழுது ஞானிக்குமட்டும் பலனை அனுபவிக்காமலேயே கர்மா நிவிருத்தியாவது எப்படி?

ஸமாதானம்: - கர்மாக்களைச் செய்தவனிடம் தான் அவை பலனைக் கொடுக்குமே தவிர செய்யாதவனிடம் கொடுக்காது. நான் செய்கிறேன் என்ற எண்ணத்துடன் செய்தால்தான் கர்த்தாவாகிறான். இதற்கு சரீராபிமானம் வேண்டும். ஞானியோ தன்னை ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாக பாவிக்கிறான். சரீராபிமானம் அவனுக்கு

இல்லை. நான் செய்கிறேன் என்றோ, செய்தேன் என்றோ, செய்யப்போகிறேன் என்றோ ஞானி எண்ணுவதில்லை. ஆகையால் அந்த சரீரம் கர்மாக்களைச்செய்தாலும் அவன் கர்த்தாவல்ல. மேலும் சரீரம் மூலம் ஸுகதுக்கானுபவங்களை மனத்தில் உண்டு பண்ணித்தான் கர்மா பலனைக்கொடுக்கவேண்டும். சரீராபிமானம் இல்லாத ஞானி யிடம் எப்படி பலனைக் கொடுக்க முடியும்? ஆகவே அவை நீங்கிவிடுகின்றன. பாபகர்மா ஞானியிடம் ஒட்டுவதில்லை என்றும், ஞானம் என்ற நெருப்பு எல்லா கர்மாக்களையும் பொசுக்கிவிடுகிறது என்றும் கீதாசார்யர் கூறுகிறார். ஞானிக்கு பாபம் போலவே புண்யமும் ஆத்மானந்தானுபவத்திற்கு இடைஞ்சலான படியால் அதையும் பாபம் என்ற சொல்லால் குறிக்கிறார். புண்யம், பாபம் எல்லாம் நீங்கிவிடுகின்றன.

ஸந்தேஹம்: - அப்படியானால் ஞானம் வந்தவுடன் ஸஞ்சித கர்மாவைப் போல ப்ராரப்த கர்மாவும் அழிந்துவிடுமே. அது மட்டும் எப்படி மிஞ்சி நிற்கமுடியும்?

ஸமாதானம்: - ஸஞ்சிதகர்மா இதுவரை பலனைக் கொடுக்க ஆரம்பிக்க வில்லை. அதனால் ஞானம் வந்தவுடன் அது நீங்கிவிடுகிறது. பிராரப்த கர்மாவோ பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அதை நடுவில் நிறுத்தமுடியாது. குயவன் பானை செய்யும்பொழுது கம்பை எடுத்துவிட்டாலும் கூட வேகம் உள்ளவரை சுழன்றுதான் சக்கரம் நிற்கிறது. அம்புராத்தூணியில் உள்ள பாணங்களை வெளியில் எடுத்து விடவோ அல்லது உள்ளே வைக்கவோ மனிதனுக்கு சக்தி உண்டு. ஆனால் வில்லில் தொடுத்து வெளியில் விட்டு விட்டால் பிறகு அதை நிறுத்தமுடியாது. வேகம் உள்ளவரை சென்றுதான் கீழே விழும். அதுபோல் ஆரம்பித்த பிராரப்த கர்மா முழுவதும் அனுபவத்தைக்கொடுத்த பின் தான் நீங்கும். ஆனால் நம் அனுபவத்திற்கும் ஞானியின் அனுபவத்திற்கும் வித்யாஸம் உண்டு. இதைத்தான் காட்டுகிறார் - 'பிராரப்த அனுபவத்திற்காக சரீரத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறான்' என்று. ப்ரஹ்மானுபவத்தில் ஞானி மூழ்கி இருப்பதால், உலக விஷயத்தில் அவனுக்கு கொஞ்சமும் ஸம்பந்தம் இருக்காது. உலகத்தாருக்கு அவன் அநுபவிப்பதுபோல் தோன்றும். பிராரப்த கர்மா நீங்கியதும் அவன் அகண்ட ஸச்சிதானந்த ப்ரஹ்மமாக ஆகிறான். (3)

(அவதாரிகை) ஜீவன் ஞானத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் என்று சொல்லலாமே தவிர ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? நான் பருத்தவன், நான் இளைத்தவன், நான் குருடு, நான் செவிடு, என்று தேஹம் முதலியவைகளைத்தான் நாம் ஆத்மாவாக அனுபவிக்கிறோம். இதைத் தவிற வேறான ஆத்மா இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ப்ரஹ்மமோ சுத்தமான ஸ்வயம்ப்ரகாச வஸ்து. தேஹாதி ரூபமான ஜீவன் எவ்வாறு சுத்த ப்ரஹ்மமாக ஆகமுடியும் என்ற கேள்விக்கு பதில் கூறுகிறார்: -

या तिर्यङ्नरदेवताभिरहमित्यन्तः स्फुटा गृह्यते
यद्भासा हृदयाक्ष देहविषया भान्ति स्वतोऽचेतनाः ।
तां भास्यैः पिहितार्कमण्डलनिभां स्फूर्तिं सदा भावयन्
योगी निर्वृतमानसः स गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥ ४ ॥

மனீஷா பஞ்சகம்

யா திர்யங்னரதே3வதாபி4ரஹமித்யந்த: ஸ்பு2டா க்3ருஹ்யதே
யத்3பா4ஸா ஹ்ருத3யாக்ஷ தே3ஹவிஷயா பா4ந்தி ஸ்வதோ(அ)சேதனா: ।
தாம் பா4ஸ்யை: பிஹிதார்கமண்ட3லனிபா4ம் ஸ்பூ2ர்தி ஸதா3 பா4வயன்
யோகீ3 நிர்வ்ருதமானஸ: ஸ கு3ருரித்யேஷா மனீஷா மம ॥ 4 ॥

या = எந்த சைதன்யம்,
யா

तिर्यङ्नरदेवताभि: = மிருகம், மனிதன், தேவர் இவர்களால்,
திர்யங்னரதே3வதாபி4:

अहं = நான்,
அஹம்

इति = என்று,
இதி

अन्त: = உள்ளே,
அந்த:

स्फुटा = நன்ருக,
ஸ்பு2டா

गृह्यते = உணரப்படுகிறதோ,
க்3ருஹ்யதே

यद्भासा = எதன் பிரகாசத்தால்,
யத்3பா4ஸா

स्वतोऽचेतना: = ஸ்வயம் ஜடமான,
ஸ்வதோ(அ)சேதனா:

हृदयाक्ष देहविषया: = மனம், இந்திரியம், தேஹம், விஷயம் இவைகள்,
ஹ்ருத3யாக்ஷ தே3ஹவிஷயா:

भान्ति = விளங்குகின்றனவோ,
பா4ந்தி

भास्यै: = பிரகாசிக்கப்படும் மேகங்களால்,
பா4ஸ்யை:

पिहितार्कमण्डलनिभां = மறைக்கப்பட்ட சூரியமண்டலத்திற்கொப்பான,
பிஹிதார்கமண்ட3லனிபா4ம்

तां = அந்த,
தாம்

स्फूर्ति = பிரகாச வஸ்துவை,
ஸ்பூ2ர்தி

सदा = எப்பொழுதும்,
ஸதா3

भावयन् = தியானம் செய்துகொண்டு,

பா⁴வயன்

योगी = மனதை அடக்கிய ஞானி,

யோகீ³

निर्वृतमानस: = மனத்தில் ப்ரஹ்மாநந்தம் நிறைந்தவனுக

நிர்வ்ருதமானஸ: ஆகிறுன்.

स: = அவன்,

ஸ:

गुरु: = பெரியவன்,

கு³ரு:

इति एषा = என்ற இது,

இதி ஏஷா

मम = என்னுடைய,

மம

मनीषा = அபிப்பிராயம்.

மனீஷா

ஸந்தேஹம்: - நான் என்று கூறப்படுவதுதான் ஆத்மா எல்லாரும் தேஹாதி கஜளத்தான் நான் என்று சொல்லுகிறோம். தேஹாதிரூபமான ஆத்மா எப்படி ப்ரஹ்மம் ஆக முடியும்?

ஸமாதானம்: - தேஹாதிகஜளயும் சேர்த்து சில சமயம் 'நான்' என்று கூறுவது உண்மைதான். ஆனுல் சில சமயம் 'இது என் வீடு' என்பதுபோல் 'இது என் தேஹம்' இது என்னுடைய கண் 'இது என் பிராணன்' 'இது என் மனஸ்' என்றும் அனுபவம் ஏற்படுகிறது. நான் என்று கூறப்படுவது ஆத்மா; இது என்று கூறப்படுவது அஞத்மா. தேஹம், இந்திரியம், மனம், பிராணன் இவைகள் 'இது' என்ற அனுபவத்திற்கு விஷயமாவதால் அவை ஆத்மா அல்ல, அஞத்மாதான். 'இது என் மனம்' என்று கூறும் பொழுது நான் என்று குறிக்கப்படும் ஆத்மா மனதைக் காட்டிலும் வேறுனது என்பது அநுபவத்தால் தெரியவருகிறது. ஆத்மா ஒரு சமயமும் இது என்று குறிக்கப் படுவது இல்ஜல. மனிதன், மிருகம், தேவதை முதலான எல்லா பிராணிகளாலும் நான் என்றே ஆத்மா குறிக்கப்படுகிறது. இந்த அனுபவத்திலிருந்து ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணம் என்று தெரியவருகிறது.

மேலும் மனம், இந்திரியம், தேஹம், சப்தம் முதலான விஷயங்கள் எல்லாம். இயற்கையில் ஜடப்பொருள்கள். தாஞக பிரகாசிக்கும் சக்தி அவைகளுக்குக் கிடை யாது. நான் என்று கூறப்படும் ஸ்வப்ரகாசமான ஆத்மாவால்தான் அவை பிரகாசிக் கின்றன. நான் என்ற அநுபவம் ஏற்பட மற்றோர் பிரகாசத்தின் உதவி தேவை இல்ஜல. அது தாஞகவேதான் பிரகாசிக்கிறது. ஆகவே பிரகாசிக்கப்படுகின்ற தேஹாதிகஜளக் காட்டிலும் ஸ்வயம் பிரகாசமான ஆத்மா வேருகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

ஸந்தேஹம்: - 'நான்' என்று எல்லோராலும் ஆத்மா உள்ளே அனுபவிக்கப்படு மாறுல், ஆத்மானுபவம் இருக்கிறபடியால் எல்லா பிராணிகளும் பிரயத்னம் . இல்லாமலேயே மோக்ஷத்தை அடைந்திருக்கலாமே

ஸமாதானம்: - தேஹாதிகளுடன் சேர்ந்து 'நான்' என்று ஸாமான்யமாக ஆத்மாவைத்தெரிந்து கொள்வதால் மட்டும் மோக்ஷம் ஏற்படாது. ஒன்றிலும் ஸம்பந் தப்படாமல் தேஹாதி விலக்ஷணமாக ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாக ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொண்டால்தான் மோக்ஷம் ஏற்படும். ஆத்மசைதன்யத்தால் பிரகாசிக்கப்ப டும் தேஹேந்திரியாதிகள் தான் ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறைக்கின்றன. இந்த மறை வை நீக்கவேண்டும். ஆகாயத்தில் சூரிய மண்டலத்தை மேகம் மறைக்கிறது. மேகம் இருப்பதை சூரியபிரகாசத்தால்தான் தெரிந்துகொள்கிறோம். சூரியனுல் பிரகாசிக்கப் படும் மேகம் அவன் ஒளியை நன்கு தெரிய வொட்டாமல் மறைத்து விடுகிறது. ஆனுலும் சூரியன் இருப்பதை நாம் தெரிந்துகொண்டுவிடுகிறோம். இதுபோல ஆத்மாவை ஸாமான்யமாகத் தெரிந்துகொண்டாலும் ஆத்மாவால் பிரகாசிக்கப்படும் அக்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டு ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வில்லை. இந்த அக்ஞானம் விலக முயற்சிக்கவேண்டும். அஸங்க ஸச்சிதானந்த ஆத்மாவே நான், தேஹாதிகள் அல்ல என்று எப்பொழுதும் பாவனை செய்ய வேண்டும். மனதில் ப்ரஹ்மாகார விருத்தியைத்தவிற வேறு ஒரு விருத்தியும் ஏற்படக்கூடாது. இதுதான் ஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி என்பது. மனதில் வேறு விருத்தி கள் வரவொட்டாதபடி தடுத்துவிட்டபடியால் இவன் யோகி ஆகிறான். மனோ விருத்தியை அடக்குதல் யோகம், அல்லது ஜீவ ப்ரஹ்மைக்ய ஞானமே யோகம். இதை உடையவன் ஆனதால் இவனை யோகி என்று கூறலாம்.

இவ்வாறு மனதில் ஒருவித எண்ணமும் ஏற்படாதபடி அடக்கி ஜீவப்ரஹ்மைக் யத்தை அறிந்து அதையே இடைவிடாமல் எப்பொழுதும் தியானம் செய்பவன் நிர்வ்ருதி என்ற ப்ரஹ்மானந்தத்தை அநுபவிப்பான். அவன் யாராயிருந்தாலும் குரு என்பது தீர்மானம். **(4)**

(**அவதாரிகை**) ஆத்மா பரமானந்த ஸ்வரூபம் என்பதைக் காட்டி அஸம்ப்ரக் ஞாத ஸமாதியைக் குறிப்பிடுகிறுர்: -

यत्सौख्याम्बुधिलेशलेशत इमे शक्रादयो निर्वृताः
यच्चित्ते नितरां प्रशान्तकलने लब्ध्वा मुनिर्निर्वृतः ।
यस्मिन्नित्यसुखाम्बुधौ गलितधीर्ब्रह्मैव न ब्रह्मवित्
यः कश्चित् स सुरेन्द्रवन्दितपदो नूनं मनीषा मम ॥

யத்ஸௌக்2யாம்பு3தி4லேஶலேஶத இமே ஶக்ராத3யோ நிர்வ்ருதா:
யச்சித்தே நிதராம் ப்ரஶாந்தகலனே லப்3த்4வா முநிர்நிர்வ்ருத: ।
யஸ்மிந்நித்யஸுகா2ம்பு3தௌ4 க3லிததீ4ர்ப்3ரஹ்மைவ ந ப்3ரஹ்மவித்
ய: கஶ்சித் ஸ ஸுரேந்த்3ரவந்தி3தபதோ3 நூனம் மனீஷா மம ॥

यत्सौख्याम्बुधिलेशलेशत: = எந்த ஆத்மானந்தம் என்ற கடலிலுள்ள
யத்ஸௌக்2யாம்பு3தி4லேஶலேஶத: சிறிய திவிலையினுடைய திவிலையினால்,

इमे = இந்த,
இமே

शक्रादय: = இந்திரன் முதலியவர்கள்,
ஶக்ராத3ய:

निर्वृता: = ஸுகிகளாக இருக்கின்றனரோ,
நிர்வ்ருதா:

यत् = எந்த ஸ்வரூப ஸுகத்தை,
யத்

प्रशान्तकलने = விருத்திகள் ஏற்படாமல் அடங்கிய,
ப்ரஶாந்தகலனே

चिते = மனதில்,
சிதே

लब्ध्वा = அடைந்து,
லப்3த்4வா

मुनि: = முனிவர்,
முநி:

निर्वृत: = ஆனந்தமாக இருக்கிறாரோ,
நிர்வ்ருத:

यस्मिन् = எந்த,
யஸ்மின்

नित्यसुखाम्बुधौ = அழிவற்ற ஆனந்தக் கடலில்,
நித்யஸுகா2ம்பு3தௌ4

गलितधी: = மனம் கரைந்தவன்,
க3லிததீ4:

ब्रह्मैव = ப்ரஹ்மமே,
ப்3ரஹ்மைவ

न ब्रह्मवित् = ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் அல்ல,
ந ப்3ரஹ்மவித்

स: = அவன்,
ஸ:

य: कश्चित् = யாராயிருந்தாலும்,
ய: கஶ்சித்

सुरेन्द्रवन्दितपद: = தேவேந்திரனால் பூஜிக்கப்பட்ட பாதங்களை
ஸுரேந்த்3ரவந்தி3தபத3: உடையவன். (இது)

मम = என்னுடைய,

மம

मनीषा = அபிப்பிராயம்,

மனீஷா

नूनं = நிச்சயம்.

நூனம்

உலகில் எல்லோருக்கும் ஆத்மாவினிடம் நிரதிசயமான ப்ரீதி இருக்கிறது. இந்த ப்ரீதிக்குக் காரணம் ஆத்மா ஆனந்தரூபமாக இருப்பதுதான். ஆனந்தத்தைத் தானே எல்லோரும் அடையவிரும்புகிறுர்கள். ஆத்மாவை ஒட்டித் தான் மற்றவை களிலும் ப்ரியம் ஏற்படுகிறது. ஆத்மானந்தம் என்பது ஓர் பெரிய ஸமுத்திரத்திற் கொப்பானது. தேவேந்திரன், ப்ரஹ்மா இவர்களின் ஆனந்தத்தை மிகவும் உயர்ந்ததா கச் சொல்வார்கள். ஆனுல் அந்த ஆனந்தமும் ப்ரஹ்மானந்த ஸமுத்திரத்திலிருந்து கிளம்பிய ஓர் சிறிய திவி஌லக்கும் திவி஌லயாக உள்ளது. இதிலிருந்து ப்ரஹ்மானந்த த்தின் சிறப்பைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

மனதில் விருத்திகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் வரை இந்த ஆத்மாநந்தத்தை அநுபவிக்க முடியாது. விருத்திகள் ஏற்படாமல் தடுத்து மனதை அடக்கினுல்தான் ஆத்மாநந்தம் பிரகாசிக்கும். அப்பொழுது அவன் ஆனந்தமாக இருப்பான். இதுதான் அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி என்பது. வேறு விருத்திகள் ஏற்படாமல் ப்ரஹ்மாகார விருத்தியே இடைவிடாமல் ஏற்படும் ஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி முன் சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது. விருத்திகளே இல்லாத நி஌ல அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி. இந்நி஌லயில் ப்ரஹ்மானந்தக் கடலில் மனம் கரைந்துவிடும். அப்பொழுது அவன் ப்ரஹ்மவித் என்ற நி஌லயையும் தாண்டி ப்ரஹ்மமாகவே இருப்பான். ப்ரஹ்ம வித் என்ற நி஌லயில் அறிபவன், அறியப்படும் ப்ரஹ்மம், அறிவு என்ற பேதம் தோன்றலாம். அஸம்ப்ரக் ஞாத ஸமாதியில் இந்த த்ரிபுடியும் மறைந்துபோகும். அப்பொழுது அவன் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம்தான்.

ஸந்தேஹம்: - முக்தி அடைந்தவனுக்கு ஸுகானுபவம் உண்டா இல்஌லயா? இருக்குமானுல், ஸுகம் என்பதுதான் ப்ரஹ்மம், அதை இவன் அறிகிறுன், ஆகவே இவ஌ன ப்ரஹ்மவித் என்று சொல்லலாம். ப்ரஹ்மவித்து இல்஌ல என்று முன்னுல் கூறியது தப்பு. முக்தியில் ஸுகாநுபவம் இல்஌லயாகில் ஸம்ஸார நி஌லக்கும் மோக்ஷத்திற்கும்வித்யாஸம் இல்஌ல.

ஸமாதானம்: - நித்ய நிரதிசய ஆனந்தானுபவம்தான் மோக்ஷம். ஆனந்தம் ஸ்வஸ்வரூபமே தவிற வேறு அல்ல. மற்ற விஷயங்க஌ள அந்தக்கரணவிருத்தி யைக் கொண்டு அனுபவிக்கிறேம். அந்தக்கரண விருத்தியால்தான் முதலில் ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறுன். அப்பொழுது ப்ரஹ்மவித் என்று சொல்லலாம். அக்ஞானம், மனேவிருத்தி எல்லாம் நீங்கி பேதம் தோன்றுமல் ஆனந்தானுபவ ஸ்வரூபமாக உள்ள நி஌லயில் அவ஌ன ப்ரஹ்மவித் என்று சொல்லமுடியாது. அவன் ப்ரஹ்மமே தான். இப்பேற்பட்ட ஜீவன் முக்தனின் பாதாரவிந்தங்க஌ள த்ரிலோகாதிபதியான

தேவேந்திரன் முதலானோரும் பூஜிக்கின்றனர். நாமும் அவரைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து ஆராதித்தோமானல் எல்லாவித சிரேயஸ்ஸுகளையும் அடையலாம்.

இவ்வாறு தத்வ ஸாக்ஷாத்காரம் அடைந்து ப்ரஹ்மானந்தானுபவத்துடன் விளங்கும் ஞானியின் மனோநிலையை ஐந்து சுலோகங்களால் விளக்கிக் காட்டுவதன் மூலம் ஸ்ரீ பகவத்பாதாள் தன் அனுபவத்தையே வெளிப்படுத்தி விட்டார்.

மனீஷா பஞ்சகம் முற்றும்.